

Solterra

Si n'és d'alta!

Muntanya regalada de ma pàtria volguda,
altiu gegant que guarda los pobles de l'entorn,
avui a ton cim pujo sense cap més ajuda
que l'ànsia que m'inspira veure apuntar lo jorn.

Des d'eixa serra altiva, veig de la Guilleria
los pobles que s'estenen d'Amer fins al Montseny,
lo Ter que rondineja tot fent sa llarga via
amb salts i giragonses com home sense seny.

De ma vila estimada lo campanar oviro,
les fonts i les vernedes obagues i tossals,
amb eixa alegre vista m'encanto i fins deliro
pensant en la infantesa, lo temps que no té igual.

Veig una ermita vella d'Osor en la collada
que fa d'alberg santíssim a la Mare de Déu,
Regina sobirana d'aquesta vall aimada,
en quin raconet guardo encara el bressol meu.

Ne contemplo Espinelves, Cerdans, Lloret salvatge,
de Sau la vila nova, d'Anglès los turons bells,
al dret de Sant Hilari del Padró l'ermitatge,
Castanyet, la Sellera, Sant Andreu de Bancells.

Mentres amb eixa vista m'esbarjo en tal muntanya
l'astre del dia em deixa solet i en la foscor;
llavors guio mos passos envers ma humil cabanya
on passo la nit tota, amb la tristesa al cor.

Solterra 15 d'abril 1893.

Anton Busquets i Punset, Solterra, dins *Lliroya. Primeras poesias*, Autor-
editor, Ripoll, 1895, p. 10-11.